

HEGYI DAMJÁN esszéi

AGYAM TEREI

(Frederic Edwin Church: *Aurora Borealis*)

Eleresztem a szálakat agyam tereiből, a szálak körülölelik érzéseim tárgyait, és történetet faragnak az önmagukban álló testekből. A szálak világítanak, akár a mindig és szüntelenül megbukó Ikarosz, ha ezredjére fogadom be cselekvéssorozatát, mint egy algoritmust. A fény rátapad a környezetében nyugvó testekre, egy részüket megszenteli, ezáltal létrehozza őket, s elhelyezi agyam tereiben.

ALGORITMIZÁLT ANGYALOK

(Edvard Munch: *Sikoly*)

*A szöveg átírt idézeteket tartalmaz
Walter von der Vogelweide Ó jaj, hogy eltűnt minden
című szövegéből*

Ó, jaj, hogy eltűnt minden, hogy hullt le évre év, és én még mindig itt állok, ebben a gomolygásban, örvénylésben, eszeveszett iramban, aminek térbeli meg időbeli kiterjedése van, de csak azért, mert eddig nem jöttem rá, hogy mindennek csak képei vagyunk, de most már ezt tudom, ordítom hogy itt hagyom őket, mert elmúlok, lehullt évre év, s én eddig nem haladtam afelé, ahol megszűnik a tér és az idő kiterjedése, afelé, ahol minden önmagába omlik, eddig hídon álltam, víz és föld között álltam, ég és föld között álltam, a végtelen és a kerekén elgördülő természet között álltam. De most már tudok, most már tudom a létezés legelemibb törvényszerűségét, azt, amire minden egyéb törvényszerűség épül. Hallják meg a csillagok, a vulkánok, minden egek és földek és minden gyarlóságok algoritmizált angyalai, hogy ott fogok elpusztulni, elmém számtana ott fog átlépni a nemlétbe, víz és föld közét elhagyva, ég és föld közét elhagyva, a végtelen és a kerekén elgördülő természet közét elhagyva.

AZ ÉGITESTEK GÖRBÜLETE (Kazimir Malevics: *Fekete négyzet*)

Szemöldöke, mint az idő dimenziója alól kikerült, biológiai testet soha nem bíró fűtáblák, ahogy időtlenségükben újratermelik életnélküliségüket. Pupillája, mint a sötétségbe nyúló fénypontokat megállás nélkül pásztázó teleszkóp isteni aurája, ahogy értelmet rajzol az önmagukban tökéletességet árasztó égitestek görbületére. Orra, mint a természetes és mesterséges organizmust egyesítő Város, ahogy elnyomván alkotórészeit, absztrahálva saját súlyát és léptékét, zengi önmaga dicsőségét. Ajka, mint a sötét térben lebegő úrállomás, ahogy sima falai matematizálhatóvá változtatják az ember számára nem érzékelhető. Orcája, mint a számítógépen világító jelzőfény vörösével bíró domb, amikor ősszel ellepik az önálló tevékenység képességétől megfosztott lehulló levélhadak. Álla, mint a befelé hajló, és így csak önmagát csodálni tudó, és önmagának világosságot adó asztali lámpa, amikor visszasugározva önmaga zsenialitását válik eggyé tevékenységével és létrehozott objektumával.

SZÉTDARABOLÓDÁS (William Blake: *Newton*)

A totális és végtelen őenergia vagyok, az, ami bármiféle mesterséges rendszer létrehozása nélkül konstruálja a világot. Önmagamban állok, de akkora erővel, hogy magam köré vonzom a testeket, melyek minden rájuk vetített mesterséges hálóstruktúra nélkül elkezdenek renddév formálódni, így megvalósítva az önmaguk realitásán és nem a másik által kibelezett léten nyugvó organikus nyugalmat és a renddév és egészséges egyhangúsággá szervezett mesterséges nyugalmat. A telő idő miatt azonban természetem változik, őenergiám belevetül a történelembé, elcsitul, elcsitul, elcsitul, végül kihűl, megjelenik bennem a mesterséges, megjelenik bennem a racionális, a testeket immár én is rendezem, nem hagyom meg őket az önmagukból kijövő természetes rend szerint működni, hanem én vetítem rájuk a rendet, így a mesterséges nyugalom immár megszűnik, mert a külső erő rendezte rend feszültséget és szétdarabolódást szül a testek között.

SÉRÜLÉS (Julius Bissier: *Dongo*)

Egy pontnyi sérülés, egy egységnyi sérülés, mely rontottságával távolabb visz a tökéletességtől. Az a test, melyen a sérülés pontja megtalálható, a sérülés pontja miatt távolabb kerül a tökéletesség szavától, vagyis attól a tartománytól, attól a helytől, amelyet a tökéletesség jelez. Ez a hely feltételezi, hogy a szavak jelezte helyek körül távolságok vannak, vagyis bizonyos szavakhoz közelebb és távolabb eső pontok vannak,

melyek mezőt alkotnak. Bizonyos szavak azonos mezőn helyezkednek el, így a testek, amikor távolabb vagy közelebb esnek egy szó helyétől, a másik szó helyével is kialakul a viszonyuk, míg más szavak teljesen más mezőn helyezkednek el, mely mezőkön lehet, hogy adott test szintén megtalálható, de lehet, hogy adott test számára totálisan irreleváns a másik szó helye körülöttei mező. A szavak helyei körülöttei mezők vízszintesen, a mezők egymáshoz képest függőlegesen helyezkednek el, így háromdimenziós alakzat keletkezik, egy test, mely pontosan ugyanazon tulajdonságokkal rendelkezik, mint a mezőkön helyet foglaló testek.

U

(Ivan Seal: *purposius parits vews va layk frum va soyal*)

A horpadás, a bemélyedés, az űr a tárgyon, a felejtés e kezdeménye mozgásával megmutatja, hogy az idő tovább halad, és az időbe vetett testek visszahajlanak saját fejlődési állapotuk egymást megelőző pillanataiba. A tárgy, melyen a horpadás egyre erősebben bizonyítja, hogy az enyészet nem egy domb alakú görbe, hanem egy, a születéshez hasonló helyzetben, de alacsonyabb színvonalon történő vegetáció, U alakba kényszeríti a testeket, így azt a testet is, melyen a horpadás megjelent. A horpadás, a bemélyedés, az űr a tárgyon nem hiány, hanem a befelé növekvés, azon állapotváltozás felé vivő elválkozás, melyet a halál szóval szoktak megnevezni, pedig ez egyáltalán nincsen ellentétben az étellel, egyszerűen csak a változás, ahogy testet ölt a tárgyak képében.

BEKÖTÉS

(Hollósy Simon: *Rákóczi-induló*)

Testek sokasága, amik értelemmel rendelkeznek, és ezek az értelemmel rendelkező testek az értelem által beköttetnek a szakralitásba, amiképp a számítógép köttetik be bájtnuronjai által az isteni szférák terének érzékelésébe. Az értelmet tanulni és növesztetni és csiszolni kell, bekötése a tanuláson, a növesztésen, a csiszoláson múlik. Amennyiben silány minőségű a bekötés, annyiban az értelem hordozótestének burkára helyeződik a hangsúly, amennyiben jó minőségű a bekötés, annyiban az isteni szférák terének érzékelésére terelődik a hangsúly. Az értelem hordozótestének burka hajdanán, megképződésekor még szintén a szakralitásból indult, a szakrális kilökte magából a többi burok közé, hogy lehatároltságukkal hierarchiát képezve jelezzék a szakralitás határtalanságát, az isteni szférák érzékelésének határtalanságát. Ezért az értelem, ha megfelelő minőségben be képes kötni magát, a burkot is képes bekötni az isteni szférák terének érzékelésébe.